

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/146/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912203276
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5912203276.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobcu: PhDr. Q. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, K. K., právne zastúpený: JUDr. Milan Ružbársky, advokát so sídlom v K., L. X. XXX/C, adresa na doručovanie písomností: P.O.K. XXX, K., proti žalovaným: 1/ Z. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, K. - Z., právne zastúpený: LŐWY & LŐWY s. r. o., so sídlom Slowackého 56, Bratislava - Ružinov, 2/N. U. (predtým G.), nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX, právne zastúpená: Mgr. Rastislav Munk, PhD, advokát so sídlom A. XX., K., o ochranu práv spoluvlastníka a iné, na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/44/2012-963 z 22.07.2020, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku II., v časti výroku III., ktorým bola zamietnutá žaloba o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 48.000,- eur, vo výrokoch IV., V. a VII., p o t v r d z u j e .

Rozsudok okresného súdu vo výroku I., v časti výroku III., ktorým bola zamietnutá žaloba o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 43.200,- eur, vo výrokoch VIII. a IX. m e n í tak, že žalobu žalobcu o uloženie povinnosti žalovanému 1/ doručiť žalobcovi notársky overený komplexný, vecne a časovo súvisiaci súbor listín, zmlúv, objednávok, príjmových a výdavkových dokladov, na základe ktorých realizoval rekonštrukciu a hospodárenie so spoločnou vecou, nehnuteľnosťami, zapísanými na LV č. XXXX pre obec a kat. úz. L., vedenom Okresným úradom Ružomberok, katastrálny odbor, a to od októbra 2010 do 28.08.2014 z a m i e t a .

Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 43.200,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný 1/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, žalobca a žalovaná 2/ nemajú voči sebe nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

Žalobca a žalovaná 2/ nemajú voči sebe nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Výrok VI. rozsudku okresného súdu zostáva n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým vydaným v prejednávanej veci) okresný súd žalovanému 1/ uložil povinnosť doručiť žalobcovi notársky overený, komplexný, vecne a časovo súvisiaci súbor listín - zmlúv, objednávok, príjmových a výdavkových dokladov, na základe ktorých realizoval rekonštrukciu a hospodárenie so spoločnou vecou - nehnuteľnosťami zapísanými na LV č. XXXX pre obec a k. ú. L., a to od októbra 2010 do 28.08.2014 v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.800,- eur (výrok II.) a vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanému 1/ zamietol (výrok III.). Konanie voči žalovanej 2/ v časti uloženia povinnosti odovzdať

žalobcovi kľúče od nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre obec a k. ú. L. zastavil (výrok IV.), vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanej 2/ zamietol (výrok V.). Návrh žalovanej 2/ na prerušenie konania zamietol (výrok VI.). Zrušil uznesenie Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7C/44/2012 z 18.01.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/82/2015 z 02.03.2015, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie voči žalovanej 2/ (výrok VII.). Žalobcovi voči žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52,5 % s tým, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok VIII.). Žalobcovi voči žalovanej 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IX.).

2. Okresný súd vec právne posudzoval podľa ustanovení § 123, § 124, § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka ďalej iba „OZ“), ktoré vymedzujú obsah vlastníckeho práva všeobecne a ustanovení § 137 ods. 1 a § 139 ods. 2 OZ, ktoré upravujú vzájomné práva a povinnosti podielových spoluvlastníkov k spoločnej veci a práva povinnosti podielových spoluvlastníkov pri hospodárení so spoločnou vecou voči tretím osobám. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný 1/ napriek jeho nesúhlasu, ako menšinový spoluvlastník začal vykonávať rekonštrukciu spoločných nehnuteľností, týmto konaním ho vylúčil z hospodárenia a z možnosti slobodného prístupu k týmto nehnuteľnostiam. Po viacerých zmenách žaloby sa žalobca domáhal voči žalovanému 1/ uloženia povinnosti doručiť mu notársky overený súbor listín týkajúcich sa rekonštrukcie spoločných nehnuteľností a hospodárenia s nimi a to za obdobie od októbra 2010 (začiatok rekonštrukčných prác) do 28.08.2014 (do prevodu spoluvlastníckeho podielu na žalovanú 2/), zaplata sumy 96.000 ako náhrady za nemožnosť užívania spoločných nehnuteľností v čase od 01.01.2012 do 28.08.2014 podľa rozhodnutia spoluvlastníkov z 22.11.2011 o spôsobe ich užívania (32 mesiacov x 3000,- eur za mesiac). Voči žalovanej 2/ sa žalobca domáhal vydania kľúčov od spoločných nehnuteľností a uloženia povinnosti umožniť mu ich užívanie v zmysle rozhodnutia spoluvlastníkov zo dňa 22.11.2011, a to v mesiacoch 2,4,6,8,10 a 12 toho ktorého kalendárneho roka.

3. Okresný súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že v čase začatia konania boli žalobca a žalovaný 1/ vedení ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre k. ú. L. a to žalobca v podiele 2/3 a žalovaný 1/ v podiele 1/3. Žalovaný 1/ v priebehu konania previedol spoluvlastnícky podiel na sporných nehnuteľnostiach na žalovanú 2/, v tom čase jeho manželku, a to darovacou zmluvou, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol vykonaný 28.08.2014 pod V 1793/14. V čase existencie podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovaného 1/ začal vykonávať žalovaný 1/ rekonštrukciu spoločných nehnuteľností, napriek tomu, že bol menšinovým spoluvlastníkom a žalobca mu listom z 14.10.2010 oznámil svoj nesúhlas s rekonštrukciou. Žalobca následne zvolal na 22.11.2011 stretnutie spoluvlastníkov, ktorého sa žalovaný 1/ nezúčastnil. Žalobca na stretnutí ako väčšinový spoluvlastník prijal rozhodnutie, na základe ktorého vyzval žalovaného 1/ na doručenie listín týkajúcich sa hospodárenia so spoločnou vecou. Okresný súd konštatoval, že žalovaný 1/ svojim jednostranným rozhodnutím o vykonaní rekonštrukcie vylúčil žalobcu z možnosti ovplyvňovať a kontrolovať rekonštrukciu, čím porušil jeho práva spoluvlastníka a znemožnil mu špecifikovať, aké konkrétne listiny mu má vydať. Vzhľadom na to, nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného 1/ o nevykonateľnosti petitu, ktorým sa žalobca domáhal vydania konkrétne neoznačených listín. Uviedol, že žalobca nemal inú možnosť, ako konkretizovať listiny spôsobom uvedeným v žalobe, z ktorého je zrejmé, za aké časové obdobie a akých listín sa domáha (čoho sa majú týkať). Na základe toho vyhovel žalobe a uložil žalovanému 1/ povinnosť doručiť žalobcovi listiny označené žalobcom uvedeným spôsobom.

4. Nárok žalobcu voči žalovanému 1/ na zaplata sumy 96.000,- eur posúdil okresný súd ako náhradu za nemožnosť užívania spoločných nehnuteľností a dospel k záveru, že je čiastočne dôvodný. Vychádzal z obsahu záznamu stretnutia spoluvlastníkov z 22.11.2011, na ktorom žalobca prijal ako väčšinový spoluvlastník rozhodnutie, že spoločné nehnuteľnosti budú slúžiť na rekreáciu spoluvlastníkov a každý nepárny mesiac ich v celosti bude užívať menšinový spoluvlastník a každý párný mesiac väčšinový spoluvlastník a dospel k záveru, že žalobca tak má nárok na náhradu za neužívanie spoločných nehnuteľností iba za čas, kedy bol podľa rozhodnutia spoluvlastníkov oprávnení nehnuteľnosti užívať. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady v rozsahu 32 mesiacov, jeho nárok vzhľadom na uvedené vyhodnotil okresný súd ako dôvodný len v rozsahu 16 mesiacov (t.j. iba za polovicu označeného obdobia). Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca sa nemohol bez pričinenia žalovaného 1/ alebo žalovanej 2/ dostať do spoločných nehnuteľností, lebo hlavná brána, ktorou sa k nim prichádzalo, bola uzamknutá a žalobca od nej nemal kľúč, okrem toho sa tam nachádzala bezpečnostná služba a voľne pobežujúce strážne psy. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalovaných, že žalobcovi bol umožnený vstup do spoločných nehnuteľností a ich užívanie. Uviedol, že pokiaľ žalobca

nesúhlasil s prítomnosťou psov a bezpečnostnej služby, nemožno hovoriť o pokojnom a nerušenom užívaní nehnuteľností. Pri posúdení výšky náhrady za neužívanie spoločných nehnuteľností okresný súd uviedol, že ak sa žalobca nepodieľal na rekonštrukcii, ktorá bola vykonaná protiprávne nemôže sa podieľať ani na úžitku z nej, vzhľadom na uvedené sa mu ako primeraná javila náhrada vo výške 300,- eur za každý mesiac, ktorý nemohol žalobca užívať spoločné nehnuteľnosti. Celkovú výšku náhrady, ktorú by tak mal žalovaný 1/ zaplatiť žalobcovi ustálil na sumu 4.800,- eur a vo zvyšku jeho nárok na zaplatenie náhrady za neužívanie spoločných nehnuteľností zamietol.

5. Žalobu voči žalovanej 2/ o vydania kľúčov od spoločných nehnuteľností zobral žalobca v priebehu konania podaním zo 06.11.2019 späť, čo odôvodnil správaním žalovanej 2/. Žalovaná 2/ so späťvzatím žaloby nesúhlasila, uviedla, že kľúče žalobcovi odovzdala zápisom z 12.12.2014, v ktorom bolo uvedené, že ak by niektorý z kľúčov nesedel mal žalobca možnosť u nej túto skutočnosť namietat, čo však žalobca neurobil, preto jeho tvrdenie, že nemal kľúče od hlavnej brány neobstojí. Okresný súd, aj napriek nesúhlasu žalovanej 2/ konanie v tejto časti voči žalovanej 2/ zastavil. Uviedol, že počas trvania manželstva so žalovaným 1/, ako jeho blízka osoba musela vedieť o skutočnostiach, ktoré sa týkali predmetných nehnuteľností. Keď sa následne stala ich spoluvlastníčkou bola povinná vytvoriť žalobcovi podmienky na ich nerušené užívanie a odovzdať mu od nich aktuálne kľúče. V konaní mal preukázané, že zámky od hlavnej brány boli neustále menené a žalobca nemal možnosť dostať sa dnu nerušene vlastným kľúčom. Vzhľadom na tieto skutočnosti, aj napriek nesúhlasu konanie voči žalovanej 2/ v časti, v ktorej žalobca zobral žalobu späť zastavil.

6. Ďalšou časťou žaloby sa žalobca domáhal, aby žalovanej 2/ bola uložená povinnosť umožniť nerušený vstup a užívanie spoločných nehnuteľností v súlade s rozhodnutím väčšinového spoluvlastníka zo dňa 22.11.2011. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalovaná 2/ aktívnym ani pasívnym konaním žalobcovi v užívaní nehnuteľností nebráni, ale je to žalovaný 1/, ktorý bráni žalobcovi v ich užívaní, preto žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie rozhodol aj o zrušení svojho uznesenia o nariadení predbežného opatrenia v prejednávanej veci voči žalovanej 2/, nakoľko sa stalo bezpredmetným. Za nedôvodný považoval aj návrh žalovanej 2/ na prerušenie konania do času ukončenia exekučného konania, ktoré sa týkalo predmetného predbežného opatrenia, pretože v exekučnom konaní sa nerieši otázka, ktorá by mala priamy súvis s prejednanou vecou a návrh žalovanej 2/ zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), vychádzal z posúdenia miery úspechu a neúspechu strán podľa výsledku konania a ustálil, že žalobca bol vo vzťahu k žalovanému 1/ úspešný v rozsahu 52,5 %, preto mu v takomto rozsahu priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania. Vo vzťahu k žalovanej 2/ ustálil, že pomer úspechu žalobcu a neúspechu žalovanej 2/ bol porovnateľný a žiadnemu z nich nárok na náhradu trov konania nepriznal.

7. Proti rozsudku okresného súdu podali žalobca a žalovaní 1/ a 2/ odvolanie.

8. Žalobca napadol výroky rozsudku okresného súdu, ktorými jeho žalobu voči žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zamietol (výrok III., V.), výrok, ktorým rozhodol o zrušení predbežného opatrenia (výrok VII.) a závislé výroky o trovách konania (výroky VIII. a IX.), žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a jeho žalobe vyhovel. Namietal správnosť záverov okresného súdu, na základe ktorých zamietol jeho nárok voči žalovanému 1/na náhradu za neužívanie spoločných nehnuteľností nad priznanú sumu 4.800,- eur. Keďže žalovaný 1/ ignoroval rozhodnutie spoluvlastníkov z 22.11.2011 a neumožnil mu v stanovenom rozsahu užívanie spoločných nehnuteľností, došlo k zániku tohto záväzku, pretože nemožnosť jeho plnenia bola daná od začiatku. Uvedené okresný súd nevyhodnotil, čím nesprávne ustálil záver, že má nárok na náhradu za neužívanie spoločných nehnuteľností len za 16 mesiacov. Žalobca ďalej namietal závery okresného súdu, na základe ktorých ustálil výšku odplaty za neužívanie spoločných nehnuteľností sumou 300,- eur mesačne. Pokiaľ súd uzavrel, že nie je možné prihladať na stav spoločných nehnuteľností po žalovaným 1/ vykonanej rekonštrukcii, keďže on sám na ňu neprispel a nemôže tak participovať na zhodnotení nehnuteľností, pretože „z nepráva nemožno urobiť právo“, tento záver je v rozpore s elementárnou logikou, ako aj s ustanovením § 142 a nasl. OZ a ustálenou súdnou praxou. Investície do spoločnej nehnuteľnosti menšinového spoluvlastníka vykonané bez súhlasu druhého spoluvlastníka, ktorými sa spoločná nehnuteľnosť zhodnotí sa vyporiadávajú až pri zániku podielového spoluvlastníctva. Dovtedy má právo každý zo spoluvlastníkov participovať na užívaní spoločnej nehnuteľnosti v stave, v ktorom sa práve nachádza. Žalobca ďalej poukázal na to, že okresný súd opomenul zobrať do úvahy vyjadrenia žalovaného 1/ pri súdnej ohliadke predmetných

nehnutelností, na ktorej uviedol, že tam donedávna choval hovädzí dobytok, ošípané, kačice, teda nepochybne žalovaný 1/ bral z predmetu spoluvlastníctva úžitky. Keďže predmetom podielového spoluvlastníctva sú aj pozemky, na ktorých žalovaný 1/ choval hospodárske zvieratá, nárok na náhradu za neužívanie spoločných nehnuteľností vo výške 3000,- eur považoval žalobca za opodstatnený, korešpondujúci aj s predloženými dôkazmi sporových strán.

9. Žalobca ďalej namietal správnosť záverov okresného súdu, na základe ktorých zamietol žalobu voči žalovanej 2/. Poukázal na to, že žalovaná 2/ sa stala podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností v roku 2014. Po nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu, napriek tomu, že mala vedomosť o prebiehajúcom súdnom spore, neurobila nič, aby zamedzila ďalšiemu užívaniu spoločných nehnuteľností žalovaným 1/, čím prinajmenšom s jeho konaním súhlasila. Žalovaná 2/ nesie plnú zodpovednosť aj za tých, ktorým umožnila, respektíve dovolila sporné nehnuteľnosti užívať, teda jej pasívna legitímácie je v spore daná. Tým, že okresný súd nesprávne žalobu voči žalovanej 2/ zamietol, nesprávne rozhodol aj o zrušení nariadeného predbežného opatrenia vo vzťahu k žalovanej 2/. Dôvody, pre ktoré bolo nariadené naďalej trvať.

10. Vo vzťahu k výrokom o trovách konania žalobca uviedol, že ako závislé výroky na rozhodnutí vo veci samej podliehajú prieskumu odvolacieho súdu aj bez bližšieho odôvodnenia.

11. Žalovaný 1/ odvolaním napadol výroky rozsudku okresného súdu, ktorými mu bola uložená povinnosť doručiť žalobcovi tam uvedené listiny (výrok I.) a zaplatiť mu sumu 4.800,- eur (výrok II.) a závislý výrok o trovách konania (výrok VIII.). Žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a II. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, alternatívne navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V prípade, ak by odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil, žiadal, aby výrok VIII. o trovách konania zmenil tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania voči jeho osobe v rozsahu 100% a jemu voči žalobcovi v rozsahu 90%. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktoré sa týkalo napadnutého výroku I. a výroku II. považoval za nepreskúmateľné, pretože sa súd absolútne nevysporiadal s jeho námietkou, že žalobca s listinami, ktoré od neho žiada doručiť, reálne disponuje, pretože bol stranou v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14C/40/2012, v ktorom boli doklady v súvislosti s rekonštrukciou spoločných nehnuteľností predložené, ako aj projektová dokumentácia. Nezaoberal sa ani jeho ďalšou námietkou, že sa pokúšal žalobcovi odovzdať požadované doklady, ale žalobcov právny zástupca reagoval na jeho emaily odmietavo a trval na úradnom overení dokladov. Neodôvodnil, na základe čoho mu uložil povinnosť doručiť žalobcovi listiny, ktoré budú úradne overené, napriek tomu, že dôvodnosť tohto nároku namietal. Bez bližšieho odôvodnenia zostal podľa žalovaného 1/ aj výrok II., ktorým okresný súd rozhodol o jeho povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 4.800,- eur. Napriek tomu, že poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/184/2010, ktoré vychádzalo z obdobných skutkových okolností, ako súdená vec, okresný súd sa ním nezaoberal. Ďalej namietal, že okresný súd neoznačil žiaden dôkaz, na základe ktorého ustálil, že v období, za ktoré sa žalobca domáha náhrady za neužívanie spoločných nehnuteľností, tieto užíval on (žalovaný 1/). Tiež, že sa nevysporiadal s listinnými dôkazmi, ktoré predložil na preukázanie nedôvodnosti výšky náhrady žiadanej žalobcom, ktorú nakoniec ani riadne neodôvodnil.

12. Žalovaný 1/ namietal nedostatočné skutkové zistenia a s tým súvisiace nesprávne právne posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na doručenie dokladov o vykonanej rekonštrukcii a nároku na peňažnú náhradu za neužívanie spoločných nehnuteľností. Poukázal na to, že z obsahu vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalobca dokladmi, ktoré od neho žiada doručiť, disponuje, pretože mu ako strane sporu boli doručené v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 14C/40/2012, okrem toho bolo preukázané, že žalobca od neho prevzal dokumenty bez racionálneho dôvodu odmietol. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, mal byť nárok žalobcu na doručenie dokumentov posúdený ako zneužitie práv spoluvlastníka vyplývajúce z ustanovenia § 139 OZ, čo výkonom práva v rozpore s dobými mravmi a nemôže mu byť priznaná súdna ochrana. Žalovaný 1/ ďalej namietal, že okresný súd sa nezaoberal posúdením toho, či spoločné nehnuteľnosti užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/184/2010, že nevyhnutným predpokladom pre vznik nároku spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu je užívanie tejto veci druhým (ostatnými spoluvlastníkmi) spoluvlastníkom nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Z predložených listinných dôkazov, a to notárskych zápisníc vyplývalo, že nebol prítomný v spoločných

nehnutelnostiach v čase, keď tam prišiel žalobca, boli tam len osoby, ktoré zabezpečovali ochranu majetku a tie žalobcu do nehnuteľností vpustili. Ohliadkou spoločných nehnuteľností vykonanou súdom bolo preukázané, že nehnuteľnosti nie sú užívané vôbec. Žalobca tak nepreukázal, že v období, za ktoré si voči nemu uplatňuje peňažnú náhradu, spoločné nehnuteľnosti užíval. Žalovaný 1/ ďalej namietal, že žalobcom predložené dôkazy na preukázanie výšky peňažnej náhrady sa netýkali nehnuteľností v porovnateľnom stave, v akom boli spoločné nehnuteľnosti. Zo znaleckého posudku Alpia, ktorý reflektoval na stav spoločných nehnuteľností v čase, za ktorý si žalobca uplatňuje peňažnú náhradu vyplynulo, že pokiaľ je nehnuteľnosť bez kúrenia a kolaudácie neužívateľná, náhrada za užívanie je nulová. Za nesprávny a nepreskúmateľný označil žalovaný 1/ výrok okresného súdu o trovách konania. Uviedol, že rozsah úspechu a neúspechu mal okresný súd ustáliť vo vzťahu ku každému nároku žalobcu samostatne, nepovažoval za možné „zmiešavať“ peňažné a nepeňažné plnenie pri určení rozsahu úspechu strany sporu spôsobom, ako to urobil okresný súd v prejednávanej veci.

13. Žalovaná 2/ odvolaním napadla výrok rozsudku okresného súdu, ktorým bolo voči nej čiastočne konanie zastavené (výrok IV.) a závislý výrok o trovách konania (výrok IX.). Žiadala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch zmenil tak, že nárok, o ktorom bolo konanie voči nej zastavené rozsudkom zamietne a prizná jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Namietala, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Uviedla, že povinnosť odovzdať žalobcovi kľúče od spoločných nehnuteľností si splnila, o čom svedčí aj protokol o ich odovzdaní z 12.12.2014. Pokiaľ pri ohliadke na mieste samom 22.10.2019 bolo zistené, že „nepasuje“ kľúč od hlavnej brány, nebolo preukázané, že ide o kľúč zhodný s tým, ktorý odovzdala žalobcovi v roku 2014. Nesúhlasila s konštatovaním okresného súdu v bode 46. písomného odôvodnenia napadnutého rozsudku, že po nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu nevytvorila žalobcovi podmienky pre užívanie spoločných nehnuteľností. Ihneď po nadobudnutí spoluvlastníctva odovzdala žalobcovi kľúče od nehnuteľností, aby ich mohol užívať, žalobca mal možnosť pri zistení, že kľúče sú vadné, uplatniť u nej námietku a kľúč mu dodať. Namietala, že v konaní nebolo preukázané, že sa zámky na hlavnej bráne neustále menili, tak ako to uviedol okresný súd. Vo vzťahu k výroku o trovách konania (výrok IX.) žalovaná 2/ namietala, že okresný súd pri ustálení pomeru úspechu a neúspechu nesprávne vychádzal z toho, že späťvzatie žaloby zaviniła svojim konaním, preto považoval žalobcu v tejto časti za úspešného v konaní a neprihliadal na okolnosti odovzdávania kľúčov, ktoré uviedla aj v podanom odvolaní.

14. Žalobca vo vyjadrení z 02.10.2020 k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že ich odvolania považuje za nedôvodné. Tvrdenia žalovaného 1/, že je obeťou šikanovania nezodpovedajú záverom vykonaného dokazovania, ktorým bolo preukázané, že to bol žalovaný 1/, ktorý konal svojvoľne keď bez jeho súhlasu ako väčšinového spoluvlastníka vykonal rekonštrukciu spoločných nehnuteľností a neumožnil mu ich nerušené užívanie. Ďalej uviedol, že potrebu doručenia notársky overených listín riadne pred okresným súdom zdôvodnil. V konaní na Okresnom súde Banská Bystrica, na ktoré žalovaný 1/ neustále poukazuje boli predložené len fragmenty listín, ktorých doručenia sa domáha. Čo sa týka nároku na zaplatenie peňažnej náhrady žalobca odkázal na svoje vyjadrenia pred okresným súdom, v rámci ktorých ho riadne zdôvodnil. K odvolaniu žalovanej 2/ uviedol, že ňou uvádzané odvolacie dôvody nie sú dané, pretože na strany okresného súdu nedošlo k žiadnemu procesnému pochybeniu, ktoré by spôsobilo zmätočnosť jeho rozhodnutia.

15. Žalovaný 1/ k odvolaniu žalobcu voči výrokom rozsudku okresného súdu, ktoré sa týkali jeho osoby vo vyjadrení, ktoré bolo okresnému súdu doručené 15.10.2020 uviedol, že to bol práve žalobca, ktorý ako väčšinový spoluvlastník rozhodol, v akom rozsahu a v akom čase budú spoločné nehnuteľnosti jednotliví spoluvlastníci užívať. Úvahy okresného súdu, že žalobca si mohol uplatniť náhradu za neužívanie iba za obdobie, keď bol na základe svojho rozhodnutia oprávnený tieto užívať, označil žalovaný 1/ za správne. Za nezrozumiteľný považoval argument žalobcu v odvolaní, že ak jeho rozhodnutie ohľadne užívania spoločných nehnuteľností nerešpektoval došlo k jeho zániku pre nemožnosť plnenia. V ďalšej časti vyjadrenia, ktorá sa týkala výšky peňažnej náhrady, ktorú si žalobca uplatnil, uvádzal žalovaný skutočnosti, na ktoré poukazoval vo svojom odvolaní proti výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu vo výške 4.800,- eur.

16. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, ktoré bolo doručené okresnému súdu 13.10.2020 uviedla, že zotráva na svojich dovtedajších vyjadreniach. Tvrdenia žalobcu v jeho odvolaní označila za tendenčné a účelové. Z dôvodmi, pre ktoré okresný súd žalobu voči nej zamietol považovala za

správne, pretože z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že žalobcovi v minulosti bránila alebo v súčasnosti bráni v užívaní spoločných nehnuteľností.

17. Žalobca v odvolacej replike z 25.10.2020 (k vyjadreniam žalovaným 1/ a 2/ k jeho odvolaniu) namietal interpretáciu pojmu „užívať vec ako vlastník“ žalovaným 1/, opätovne poukázal na to, že žalovaný 1/ neakceptoval rozhodnutie o spôsobe užívania spoločných nehnuteľností. Vo vzťahu k vyjadreniu žalovanej 2/ opätovne zdôraznil, že pokiaľ ako spoluvlastníčka trpela, že „panstvo na spoločnou vecou“ vykonával žalovaný 1/nesie za to zodpovednosť, akoby konala takto sama.

18. Žalovaný 1/ v odvolacej replike (k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu) uviedol, že pokiaľ žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol vykonať ďalšie dôkazy, ich vykonanie je v odvolacom konaní procesne neprípustné. Možnosť vykonať nové dôkazy v odvolacom konaní je prípustná iba za splnenia podmienok stanovených v § 366 CSP, ktoré však v tomto prípade nie sú naplnené. V ďalšej časti zotrval žalovaný 1/ na argumentácii, ktorú uviedol vo svojom odvolaní.

19. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní (§ 379 a § 380 CSP) po nariadení odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), na ktorom zopakoval a doplnil dokazovanie, napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku II., v časti výroku III., ktorým bola zamietnutá žaloba o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 48.000,- eur, vo výrokoch IV., V. a VII. ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozsudok okresného súdu vo výroku I., v časti výroku III., ktorým bola zamietnutá žaloba o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 43.200,- eur, vo výrokoch VIII. a IX. podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Výrok VI., ktorým okresný súd zamietol návrh žalovanej 2/ na prerušenie konania nebol odvolaním napadnutý, preto sa ho odvolací súd nedotýkal.

20. Vzhľadom na rozsah odvolaním napadnutých výrokov a vznesených odvolacích námietok, odvolací súd členil odôvodnenie svojho rozhodnutia vo vzťahu k jednotlivým výrokom rozsudku okresného súdu v poradí, v akom sú v napadnutom rozsudku uvedené.

21. Proti výroku I. rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný 1/, primárne namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia tejto časti rozsudku okresného súdu, nedostatočné zistenie skutkového stavu a z toho dôvodu nesprávne právne posúdenie veci. Odvolací súd prezentoval už v uznesení č.k. 7Co/119/2013-130 z 11.12.2013, ktorým zrušil v poradí prvý rozsudok vydaný okresným súdom v súdnej veci právny názor, že spoluvlastník má právo zoznámiť sa s obsahom listín a záznamov týkajúcich sa spoločnej veci, pričom možno analogicky v tomto prípade aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o príkaznej zmluve (§ 727 a nasl. OZ) a ak spoluvlastník vykonáva správu spoločnej veci fakticky bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov tak je použiteľné konanie bez príkazu (§746 OZ). Okresnému súdu zároveň uložil, aby sa vysporiadal s námietkami žalovaného 1/, že požiadavka žalobcu, aby mu boli predložené predmetné listiny notársky overené, je nedôvodná. Okresný súd vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, opätovne sa v odôvodnení nevysporiadal s tým, na základe čoho (akých úvah a vykonaných dôkazov) rozhodol, že žalovaný 1/ má žalobcovi doručiť ním žiadané listiny notársky overené, z ktorého dôvodu je rozsudok okresného súdu opäť nepreskúmateľný. Ustanovenie § 390 CSP ukladá odvolaciemu súdu povinnosť rozhodnúť o odvolaní po predchádzajúcom zrušení rozhodnutia a vrátení veci na nové konanie súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto vo veci nariadil pojednávanie, zopakoval a doplnil dokazovanie a vo veci rozhodol.

22. Po preskúmaní veci odvolací súd považoval námietky žalovaného 1/ vzťahujúce sa k odôvodneniu výroku I. rozsudku okresného súdu za dôvodné. V súvislosti s preskúmateľnosťou súdneho rozhodnutia odvolací súd zdôrazňuje, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí súd reagovať na každý argument strany sporu, avšak je nutné, aby reagoval na také vyjadrenia a argumentáciu, ktorá je významná z hľadiska nároku, ktorý je predmetom súdneho rozhodovania. Predmetom rozhodovania v súdnej veci bol nárok žalobcu voči žalovanému 1/ na predloženie úradne overených listín - zmlúv, objednávok, príjmových a výdavkových dokladov, ktoré sa týkali rekonštrukcie a hospodárenie so spoločnou vecou. Tvrdenia žalovaného 1/, že uvedené listiny má žalobca v dispozícii, respektíve, že odmietol jeho návrhy na možnosť sa s nimi oboznámiť tvoria podstatnú argumentáciu, s ktorou bol povinný sa okresný súd vysporiadať a v súvislosti s ňou aj vykonať navrhované dokazovanie. Keďže to okresný súd neurobil, na základe opakovania dokazovania tento nedostatok odstránil odvolací súd v rámci odvolacieho konania a vykonaného pojednávania.

23. Odvolací súd doplnil dokazovanie a oboznámil sa s obsahom spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14C/40/2012. Zistil, že v tomto konaní je spojených niekoľko pôvodne samostatných žalôb, predmetom ktorých boli nároky žalovaného 1/, ktorý v tomto konaní vystupoval ako žalobca proti žalobcovi, ktorý v konaní vystupoval ako žalovaný, na zaplatenie súm predstavujúcich vynaložené finančné prostriedky v súvislosti s výkonom rekonštrukcie nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. L., zapísaných na LV č. XXXX. Ďalej mal preukázané, že prílohy žalôb tvorili faktúry, ktorými žalovaný 1/ preukazoval, že vynaložil žalované sumy na predmetné nehnuteľnosti, tieto boli spolu so žalobami zaslané na vyjadrenie žalobcovi, resp. jeho právneho zástupcovi. Na základe údajov o čase vystavenia jednotlivých faktúr a predmete fakturácie odvolací súd zistil, že boli vystavené v rokoch 2010 a 2011 za stavebné a iné obdobné práce na spoločných nehnuteľnostiach. Žalobca sa však v súdnej veci voči žalovanému 1/ domáhal doručenia listín, ktoré sa týkali nielen rekonštrukcie spoločných nehnuteľností, ale aj hospodárenia s nimi a to za obdobie od októbra 2010 do 28.08.2014. Nemožno tak prisvedčiť žalovanému 1/, že žalobca tým, že bol stranou sporu pred súdom v Banskej Bystrici má listiny, ktorých predloženie sa domáha, vo svojej dispozícii, resp. sa s nimi mohol v tomto konaní oboznámiť, pretože žalobca žiada predloženie listín aj za ďalšie obdobie, nie len do roku 2011 a nie len týkajúce sa rekonštrukcie, ale aj hospodárenia so spoločnými nehnuteľnosťami.

24. Odvolací súd sa v rámci doplnenia dokazovania oboznámil s mailovou komunikáciou medzi právnymi zástupcami žalobcu a žalovanej 2/. Právny zástupca žalovanej 2/ mailom z 05.06.2019 oznámil právnomu zástupcovi žalobcu, že pripravujú požadované dokumenty, avšak už pri projekte, vzhľadom na jeho rozsah a veľkosť formátu vznikol problém s kopírovaním a predložením notárovi na overenie. Zároveň mu navrhol, že žalobcovi projekt predloží na nahliadnutie a nechá na jeho rozhodnutí, čo a v akej forme by potreboval, navrhol mu konkrétne dni, kedy sa môžu stretnúť, s tým, že určenie času ponechal na žalobcu. Právny zástupca žalobcu v mailovej odpovedi z 10.06.2019 tento návrh neakceptoval. Poukázal na to, že právny zástupca žalovanej 2/ nepreukázal, že koná aj v mene žalovaného 1/, pre uvedenú výhradu sa k návrhu vyjadril len všeobecne a v závere uviedol, že na splnení tejto zákonnej povinnosti žalovaného 1/ trvajú. Žalobca vo výpovedi na pojednávaní pred odvolacím súdom 12.10.2021 uviedol, že právny zástupca žalovanej 2/ už na pojednávaní pred okresným súdom predložil nejaké množstvo listín s tým, že sa tam niečo nájde, aby si to prevzali. Takýto spôsob odovzdania však nepovažoval za vhodný.

25. Ďalej odvolací súd opakovane dokazovanie, v rámci ktorého sa oboznámil so záznamom zo stretnutia spoluvlastníkov zo dňa 22.11.2011, ktoré zvolal žalobca a ktorého sa žalovaný 1/, v tom čase spoluvlastník spoločných nehnuteľností nezúčastnil a s následnou písomnou korešpondenciou medzi vtedajšími právnymi zástupcami žalobcu a žalovaného 1/. Na stretnutí bolo prijaté rozhodnutie väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov, aby žalovaný 1/ v lehote 7 dní doručil žalobcovi listiny týkajúce sa hospodárenia so spoločnou vecou. Z následnej korešpondencie medzi vtedajšími právnymi zástupcami žalobcu a žalovaného 1/, a to z listu právnej zástupkyne žalovaného 1/ JUDr. Pavelkovej zo 16.12.2011 vyplýva, že žalovaný 1/ bol oboznámený s výsledkami stretnutia spoluvlastníkov a bolo mu známe, že na základe jeho záverov bol vyzvaný na predloženie listín týkajúcich sa hospodárenia so spoločnou vecou žalobcovi.

26. Spoluvlastník má právo zoznámiť sa s obsahom listín a záznamov týkajúcich sa spoločnej veci, uvedené právo však nie je možné chápať formálne, teda ako právo na predloženie dokladov za akýchkoľvek podmienok. Spoluvlastník, ktorý má povinnosť doklady predložiť si ju splní tým, že predloží doklady za takých podmienok, ktoré umožňujú oprávnenému spoluvlastníkovi ich riadne preštudovať, prípadne vyhotoviť si z nich odpisy a kópie. Predpokladom pre skúmanie toho, či mal spoluvlastník možnosť realizovať právo na zoznámenie sa s dokumentmi je zistenie, že o to požiadal. Odvolací súd mal na základe vykonaného dokazovania zo záznamu zo stretnutia spoluvlastníkov zo dňa 22.11.2011 preukázané, že žalovanému 1/ bola uložená povinnosť predložiť doklady týkajúce sa hospodárenia so spoločnou vecou, tento záznam, ako vyplynulo z následnej korešpondencie právnymi zástupcami žalobcu a žalovaného 1/ bol žalovanému 1/ doručený. Podanou žalobou žalobca žiadal, aby mu žalovaný 1/ predmetné listiny doručil a aby listiny boli notársky overené. Takýto nárok žalobcu však nemá oporu v platnom práve. Pre nedostatok výslovného úpravy sa na vzťah medzi spoluvlastníkmi analogicky aplikujú ustanovenia § 727 a nasl. o príkaznej zmluve, respektíve § 746 OZ o konaní bez príkazu. V prejednávanej veci bolo preukázané, že žalovaný 1/ fakticky užíval spoločné nehnuteľnosti, bez súhlasu a v rozpore s rozhodnutím väčšinového spoluvlastníka, preto pri právnom posúdení veci odvolací súd

vychádzal z ustanovenia § 746 OZ podľa ktorého, konateľ bez príkazu je povinný dokončiť konanie, podať o ňom vyúčtovanie a previesť všetko, čo pri tom získal, na toho, koho záležitosť obstaral. Keďže miesto, kde má dôjsť k „plneniu“ (predloženiu) vyúčtovania a ani spôsob predloženia nie je určený v tomto ustanovení, aplikoval všeobecné ustanovenia o voľbe spôsobu plnenia (§ 561 ods. 1 OZ) a voľbe miesta plnenia (§ 567 ods. 1 OZ) záväzku. V oboch prípadoch je rozhodná dohoda, ak dohody niet a záväzok možno splniť viacerými spôsobmi má právo voľby dlžník, ak nie je dohoda o mieste plnenia, je miestom plnenia bydlisko alebo sídlo dlžníka. Žalobca netvrdil existenciu dohody o spôsobe a mieste predloženia žiadaných listín medzi ním a žalovaným 1/. Teda, ak medzi nimi nebola dohoda, že žalovaný 1/ doručí žalobcovi notársky overené listiny, žalobca nebol oprávnený domáhať sa predloženia notársky overených listín. Rovnako nebolo preukázané, že by sa dohodli na mieste, kde žalovaný 1/ predloží listiny žalobcovi, prípadne, že mu ich doručí. Žalovaný 1/ tak bol oprávnený zvoliť spôsob, akým si povinnosť predložiť listiny žalobcovi splní. Nepochybne časť listín týkajúcich sa rekonštrukcie, a to tie, ktoré boli prílohou žalôb v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica boli v dispozičnej sfére žalobcu, s ďalšími listinami chcel žalovaný 1/ žalobcu oboznámiť na stretnutí, ktoré by si dohodli, ako vyplynulo z mailovej komunikácie právny zástupca žalobcu túto možnosť odmietol. Odvolací súd preto výrok I. rozsudku okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

27. Žalobca sa voči žalovanému 1/ domáhal zaplata sumy 96.000,- eur (32 mesiacov x 3000,- eur / mesiac) titulom náhrady za nemožnosť užívania spoločných nehnuteľností v období od 1.1. 2012 do 28.8.2014, pretože mu v tom žalovaný 1/ bránil. Okresný súd výrokom II. čiastočne tomto nároku vyhovel a žalovanému 1/ uložil zaplatiť žalobcovi sumu 4.800,- eur. Výrokom III. vo zvyšnej časti o zaplata sumy 91.200,- eur (96.000-4.800), žalobu zamietol. Výrok II. napadol odvolaním žalovaný 1/ a výrok III. napadol odvolaním žalobca. Odvolací súd sa najskôr zaoberal námietkou žalovaného 1/ , že okresný súd neprihliadal na dôkazy, ktorými bolo preukázané, že spoločné nehnuteľnosti v období, za ktoré si uplatňuje žalobca peňažnú náhradu žalovaný 1/ neužíval, ani sa v nich nenachádzal. Okresný súd pri právnom posúdení uvedeného nároku správne vychádzal z ustanovenia § 137 OZ v zmysle ktorého, právo každého zo spoluvlastníkov užívať vec je obmedzené rovnakým právom ostatných užívať vec podľa veľkosti svojho spoluvlastníckeho podielu. K užívaniu nad rámec spoluvlastníckeho podielu dochádza vtedy, keď niektorý zo spoluvlastníkov fakticky užíva spoločnú vec vo väčšom rozsahu, než by zodpovedalo jeho spoluvlastníckemu podielu, čím obmedzuje v užívaní iného spoluvlastníka. Faktické reálne užívanie nad rámec spoluvlastníckeho podielu nie je vždy nevyhnutnou podmienkou pre vznik povinnosti zaplatiť peňažnú náhradu za užívanie nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Rozhodné je, že spoluvlastník bráni druhému spoluvlastníkovi v realizácii spoluvlastníckeho práva, nie je významné, že v užívaní brániaci spoluvlastník sám fakticky spoločnú vec neužíva.

28. Z hľadiska vyššie uvedeného právneho posúdenia veci dôkazy, z ktorých vyplynulo, že žalovaný 1/ spoločné nehnuteľnosti v období, za ktoré si žalobca uplatňuje peňažnú náhradu neužíval, sú bez relevantnej súvislosti s argumentami, na ktorých založil rozhodnutie okresný súd. Uvedené právne posúdenie nie je ani v rozpore so závermi Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 184/2010, na ktoré odkazoval žalovaný 1/. Dovolací súd svoje závery, že ak by spoločná vec nebola spoluvlastníkom užívaná vôbec, alebo by bola užívaná v rozsahu neprevyšujúcom veľkosť spoluvlastníckeho podielu, nevznikol by ostatným, spoločnú vec neužívajúcim spoluvlastníkom nárok na náhradu za jej neužívanie, neopieral o skutkové zistenia, že žalovaný bránil žalobcom v užívaní spoločných nehnuteľností. Neriešil situáciu, že ostatní spoluvlastníci nemohli užívať spoločnú vec v rozsahu svojho podielu, napriek tomu, že jeden zo spoluvlastníkov ju neužíval v rozsahu väčšom než je jeho podiel, pretože im tento spoluvlastník bránil v jej užívaní. Odvolací súd tak námietku žalovaného 1/, že okresný súd sa nezaoberal posúdením toho, či spoločné nehnuteľnosti užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu nepovažoval za dôvodnú.

29. Žalobca aj žalovaný 1/ namietali (každý z iných dôvodov) nesprávnosť záverov okresného súdu, na základe ktorých ustálil priznanú výšku náhrady. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že žalobca na preukázanie výšky uplatnenej náhrady v žalobe ako dôkaz označil a predložil vyjadrenie realitnej kancelárie FISCHER & PARTNERS, s.r.o., Poľná 40/26, Ružomberok z 23.04.2012 podľa ktorého, výška cien nájmu porovnateľných nehnuteľností bola 4.500,- až 6.000,- eur mesačne + energie. Následne žalobca doložil podrobnejšie vypracovaný odhad trhovej hodnoty nájmu touto realitnou kanceláriou z 24.05.2019. Žalovaný 1/ rozporoval výšku náhrady a v súvislosti s tým, na pojednávaní pred okresným súdom 29.11.2012 predložil statický a znalecký posudok a na základe záverov z pojednávania pred okresným súdom z 29.01.2020 predložil odhad trhovej ceny spoločných

nehnutelností. Odvolací súd sa v rámci zopakovania dokazovania s týmito listinami oboznámil. Statický posudok stavby „Kusková vila“ (čo je jedna zo sporných spoločných nehnuteľností vedených na LV č. XXXX pre k.ú. L. ako ako bytový dom súpisné č. X postavený na parc. č. 1360/1) zo dňa 08.10.2010 bol vyhotovený Ing. E. K. ml. na posúdenie nosných konštrukcií objektu k októbru 2010. Podľa jeho záveru, existujúce stavebné konštrukcie sú z hľadiska statiky nebezpečné a je nutná ich rekonštrukcia. Znalecký posudok č. 83/2010 vyhotovil Ing. Fiala Jozef, znalec z odboru stavebníctva za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty „C. vily“ a to podľa jej stavu ku 19.10.2010. Znalec konštatoval, že objekt je vo veľmi zlom technickom stave, viac rokov neobývaný, bez údržby neobývateľný. Odhad trhovej ceny nehnuteľností bol vyhotovený odhadcom Alpia, s.r.o., A. Kmeťa 24, Martin pod č. 75/2019 zo dňa 27.01.2020, ktorý uviedol, že predpokladá cenu nájmu za predmetný obytný dom 3.500,- eur až 4.000,- eur mesačne, v tom čase už boli spoločné nehnuteľnosti zrekonštruované. Žalovaný 1/ vo výpovedi pred odvolacím súdom nespochybňoval, že rekonštrukciu spoločných nehnuteľností vykonal, tvrdil, že do roku 2012 vykonal iba nutné opravy, elektrická energia bola zavedená až v roku 2014, dovtedy išlo o tzv. holodom, vila je použiteľná posledné dva alebo tri roky. Žalovaný 1/ uvedené tvrdenia použil až v rámci odvolacieho konania, nevzniesol ich ako obranu v konaní pred okresným súdom. Tam naopak, v písomnom vyjadrení k žalobe zo 16.09.2012 (č.l. 48), prostredníctvom právnej zástupkyne uviedol, že „v súčasnosti sú žalobca a žalovaný spoluvlastníkmi plne funkčnej nehnuteľnosti“. Žalovaný 1/ na pojednávaní pred odvolacím súdom uviedol, že „za týmto si stojím“ a doplnil, že to čo uvádzali právnici je jedna vec, ale elektrická energia bola zavedená až v roku 2014, nevedel uviesť, prečo sa v písomnom vyjadrení takto vyjadril. Odvolací súd uvedené tvrdenia vyhodnotil ako nové tvrdenia v doteraz prebiehajúcom konaní neuplatnené, ktoré mohli byť uplatnené v odvolacom konaní iba za splnenia zákonných podmienok podľa § 366 CSP. Žalovaný 1/, respektíve, ani jeho právny zástupca, nie len že nepreukázal ich splnenie, ale ani ich existenciu netvrdil, odvolací súd tak na uvedené tvrdenia neprihliadal.

30. Na základe zopakovaného dokazovania tak odvolací súd ustálil, že v období od 01.01.2012 do 28.8.2014 (ďalej aj „rozhodné obdobie“) boli spoločné nehnuteľnosti v užívaniashopnom stave. Statický a znalecký posudok, ktoré predložil žalovaný 1/ sa týkali posúdenia stavu spoločných nehnuteľností pred rozhodným obdobím. Pre posúdenie výšky nároku je významné, v akom stave sa nehnuteľnosti nachádzali v rozhodnom období. Žalobca na preukázanie dôvodnosti výšky uplatnenej náhrady predložil vyjadrenie realitnej kancelárie FISCHER & PARTNERS, s.r.o., 23.04.2012, žalovaný 1/ nerozporoval, že by odhad výšky nájmu (4.500,- eur až 6.000,- eur), nezodpovedal cene nájmov obdobných nehnuteľností v rozhodnom období. Dokonca ním predložený odhad trhovej ceny nehnuteľností vyhotovený odhadcom Alpia, s.r.o. zo dňa 27.01.2020 predpokladal cenu nájmu za obytný dom (C. vilu) 3.500,- eur až 4.000,- eur mesačne. Svoju obranu zamerl najmä na to, že spoločné nehnuteľnosti sám, bez akejkoľvek a to najmä finančnej účasti žalobcu, dostal do užívaniashopného stavu a ak by to neurobil, žalobca by si nemohol uplatňovať takúto výšku náhrady, pretože by spoločné nehnuteľnosti boli v stave, keď by ich užívanie bolo vylúčené. Okresný súd uvedené skutočnosti zohľadnil pri rozhodovaní o tom nároku. Odvolací súd, ich na rozdiel od okresného súdu nepovažoval za právne relevantné pre rozhodnutie o tomto nároku. Žalovaný 1/ realizoval rekonštrukciu spoločných nehnuteľností bez dohody so žalobcom a proti jeho vôli, ako väčšinového spoluvlastníka, teda konal protiprávne v rozpore s ustanovením § 139 ods. 2 OZ, čo nemožno zohľadniť pri určení výšky žalobcom uplatneného nároku. Na základe opakovaného dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom predložený odhad výšky nájmu vykonaný spoločnosťou FISCHER & PARTNERS, s.r.o. dostatočne preukazuje dôvodnosť výšky uplatneného nároku. Žalovaným 1/ predložené dôkazy túto výšku nespochybnil, naopak odhad spoločnosti Alpia, s.r.o. podporil správnosť údajov uvedených vo vyjadrení realitnej kancelárie, ktoré k žalobe pripojil žalobca.

31. Žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd nemohol pri určení počtu 16 mesiacov, za ktoré mu priznal náhradu vychádzať z rozhodnutia spoluvlastníkov z 22.11.2011, pretože došlo k zániku plnenia, lebo mu žalovaný 1/ neumožnil nehnuteľnosti užívať. Odvolací súd nepovažoval uvedenú námietku za dôvodnú. Zánik záväzku pre nemožnosť plnenia upravuje ustanovenie § 575 OZ, podľa ods. 1 dochádza k zániku záväzku pre nemožnosť plnenia na strane dlžníka. Všeobecne platí, že o nemožné plnenie pôjde iba vtedy, ak 1. plnenie je nemožné z objektívneho hľadiska, t.j., že plnenie nemôže byť realizované nikým (napr. ak vec plnenia zanikla), 2. nemožnosť plnenia nastala až následne, teda v čase vzniku bol záväzok splniteľný, 3. nemožnosť plnenia nie je dočasná, ale je trvalá, 4. ide o nemožnosť všetkých z viacerých plnení. Za nemožné sa v zmysle ustanovenia § 575 ods. 2 OZ nepovažuje plnenie, ktoré možno splniť za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi, po určitej dobe. Možno teda uzavrieť, že

odmietavý postoj žalovaného 1/ k rozhodnutiu spoluvlastníkov o spôsobe a rozsahu užívania spoločných nehnuteľností nespôsobil zánik jeho povinnosti rešpektovať predmetné rozhodnutie a bez ďalšieho ani zánik predmetného rozhodnutia.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia a závery, po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolací súd považoval nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej náhrady za rozhodné obdobie, vzhľadom na rozhodnutie spoluvlastníkov z 22.11.2011, že žalobca bude oprávnený užívať spoločné nehnuteľnosti v párných mesiacoch kalendárneho roka, za dôvodný v rozsahu 16 mesiacov, v tejto časti sa stotožnil so závermi rozsudku okresného súdu. Čo sa týka výšky náhrady, na základe opakovania dokazovania dospel k záveru, že žalobca preukázal dôvodnosť sumy 3.000,- eur/ mesačne, celkom má žalobca voči žalovanému 1/ nárok na zaplatenie náhrady za neužívanie spoločných nehnuteľností v sume 48.000,- eur (16 mesiacov x 3.000,- eur), nie ako si uplatňoval v žalobe 96.000,- eur (32 mesiacov x 3.000,- eur). Napadnutým rozsudkom okresný súd priznal žalobcovi 4.800,- eur (výrok II.), odvolací súd, preto žalobcovi priznal zvyšok do sumy 48.000,- eur a to 43.200,- eur (48.000,- eur - 4.800,-). Odvolací súd potom výrok II. rozsudku okresného súdu potvrdil a výrok III. v časti o zamietnutí nároku žalobcu na zaplatenie 43.200,- zmenil a v tejto časti žalobe vyhovel a v časti o zamietnutí 48.000,- eur ho potvrdil.

33. Výrokom IV. okresný súd konanie voči žalovanej 2/ v časti uloženia povinnosti odovzdať žalobcovi kľúče od nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre obec a k. ú. L. zastavil. Proti tomuto výroku podala odvolanie žalovaná 2/. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovanej 2/ sú nedôvodné.

34. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

35. Podľa § 146 ods. 1 veta prvá CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí.

36. Späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp civilného konania). Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je však limitovaná dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov potom v konaní nesie žalovaný. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku, a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov. Žalovaná 2/ žiadne relevantné dôvody nesúhlasu, ktoré by spĺňali uvedené kritéria neuviedla. Fakticky potvrdila dôvody, pre ktoré zobral žalobca žalobu voči nej v tejto časti späť. Neuviedla však žiadne relevantné tvrdenia, aký dopad by späťvzatie žaloby mohlo mať na jej osobu, prípadne vzťahy účastníkov a pod. Odvolací súd tak rozsudok okresného súdu vo výroku IV. potvrdil ako vecne správny.

37. Výrokom V. súd žalobu voči žalovanej 2/ vo zvyšnej časti, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej 2/ umožniť mu nerušený vstup a užívanie spoločných nehnuteľností v súlade s rozhodnutím väčšiny zo dňa 22. 11. 2011 zamietol. Proti tomuto výroku podal odvolanie žalobca. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že výrok V. je síce vecne správny, ale s dôvodmi, pre ktoré súd žalobu v tejto časti zamietol sa nestotožnil. Okresný súd vychádzal z toho, že prekážky pri užívaní spoločných nehnuteľností, súkromnú strážnu službu a psy na pozemku, vytvoril žalovaný 1/. Odvolací súd na základe zopakovania dokazovania výsluchom žalovaných 1/ a 2/ mal na základe ich zhodného vyjadrenia preukázané, že po nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu žalovaná 2/ na základe dohody so žalovaným 1/ zabezpečovala stráženie spoločných nehnuteľností prostredníctvom zamestnancov žalovaného 1/, ktorí tam boli v už čase trvania jeho spoluvlastníctva. Odvolací súd, na rozdiel od okresného súdu dospel k právnenému záveru, že žalovaná 2/ poverila strážením spoločných nehnuteľností žalovaného 1/, ktorý poverenie plnil prostredníctvom svojich zamestnancov a psov. Medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/ tak existoval vzťah, ktorý možno subsumovať pod ustanovenia § 724

a nasl. OZ o príkaznej zmluve. Konanie žalovaného 1/ tak okresný súd nesprávne vyhodnotil ako zásah tretej osoby do vlastníckeho práva žalobcu, žalovaný 1/ konal v mene žalovanej 2/ na základe jej pokynu tam ponechal strážnikov aj psov. Keďže okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, už sa nezaoberal posúdením, či žalovaná 2/ bráni žalobcovi v užívaní spoločných nehnuteľností. Odvolací súd preto dokazovanie opakoval. Z výpovede žalovanej 2/ vyplynulo, že na základe neodkladného opatrenia vydaného okresným súdom v prejednávanej veci, odovzdala žalobcovi kľúče od spoločných nehnuteľností. Odvolací súd sa oboznámil aj so zápisom z odovzdávania kľúčov z 12.12.2014. Z jeho obsahu vyplýva, že v súlade s uznesením Okresného súdu Ružomberok č.k. 7C/44/2012-262 zo dňa 18.11.2014 žalovaná 2/ odovzdala žalobcovi kľúče od spoločných nehnuteľností a to konkrétne 1 ks od vstupnej brány a 3 ks od vily (od hlavného vchodu a dvoch bočných vchodov) a 1 ks od garáže. V zápise sa uvádza, že nakoľko nebolo možné overiť funkčnosť odovzdávaných kľúčov (podľa výpovedí žalobcu a žalovanej 2/ pred odvolacím súdom, k odovzdaniu došlo v hoteli v Banskej Bystrici), preberajúci, t.j. žalobca si vyhradzuje právo na uplatnenie námietky voči žalovanej 2/ a tá sa zaväzuje bezodkladne zjednať nápravu. Žalobca vo výpovedi pred odvolacím súdom uviedol, že bol po odovzdaní kľúčov žalovanou 2/ tieto vyskúšať, kľúč od hlavnej brány tam pasoval, ostatné nemohol vyskúšať, lebo na pozemku boli veľké bojové psy. Následne však už kľúč od hlavnej brány nepasoval, žalobca sa nevedel bližšie vyjadriť, prečo sa až tri roky po odovzdaní kľúčov domáhal v exekúcií výkonu neodkladného opatrenia, z dôvody tvrdenej výmeny zámkov na hlavnej bráne. Zo zápisnice o súdnej ohliadke spoločných nehnuteľností konanej 22.10.2019 odvolací súd zistil, že žalovaný 1/ otvoril kľúčom hlavnú bránu a tento kľúč odovzdal a nechal žalobcovi. Žalobca odskúšal ostatné kľúče, ktoré mu boli, podľa jeho vyjadrenia odovzdané žalovanou 2/ na základe neodkladného opatrenia a všetky do určených zámkov pasovali. Na spoločných nehnuteľnostiach sa v čase ohliadky nachádzal koterec so psom. Strany nemali k predmetnej zápisnici žiadne námietky.

38. Žalovaná 2/ v konaní poukázala na to, že žalobcovi nebráni vstúpiť a užívať spoločné nehnuteľnosti, strážnici a psy slúžia na ochranu pred neoprávnenými zásahmi tretích osôb, teda chránia nie len jej ale aj žalobcove vlastníctvo. Žalovaný 1/ vo výpovedi uviedol, že pred vstupom do spoločných nehnuteľností použil „klaksón“. Odvolací súd sa oboznámil s obsahom notárskej zápisnice z 02.02.2012, NZ 3915/2012 o priebehu ohliadky spoločných nehnuteľností žalobcom. Konštatuje sa v nej, že hlavná brána bola uzamknutá, nebol tam žiadny zvonček, na zvukový klaksón z osobného motorového vozidla dostavil muž, ktorý sa predstavil ako M. M., zamestnanec žalovaného 1/. Previedol žalobcu po nehnuteľnostiach, kľúče mu však odmietol odovzdať. Ďalej sa oboznámil s obsahom notárskej zápisnice zo 17.02.2015, NZ 5094/2015 o osobnej návšteve žalobcu dňa 01.02.2015 na spoločných nehnuteľnostiach za účelom ich zápisničného odovzdania od žalovanej 2/. Z jej obsahu vyplýva, že hlavná brána bola uzamknutá, žalovaná 2/ sa na odovzdanie neustanovila. V areáli spoločných nehnuteľností sa nachádzali M. P. a O. I., ktorý uviedli, že nemajú žiadne pokyny týkajúce sa odovzdávania nehnuteľností od žalovanej 2/.

39. Odvolací súd v bode 27. odôvodnenia tohto rozhodnutia uviedol, že faktické reálne užívanie spoločnej veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu nie je vždy nevyhnutnou podmienkou pre vznik povinnosti zaplatiť peňažnú náhradu za užívanie nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Rozhodné je, že spoluvlastník bráni druhému spoluvlastníkovi v realizácii spoluvlastníckeho práva, nie je významné, že v užívaní brániaci spoluvlastník sám fakticky spoločnú vec neužíva. Odvolací súd na základe opakovania dokazovania mal preukázané, že žalobca disponuje kľúčom od vstupnej brány do areálu spoločných nehnuteľností, ktorý mu bol odovzdaný počas súdnej ohliadky 22.10.2019, ako aj kľúčmi od ostatných spoločných objektov a vyhodnotil to ako skutočnosť, že žalobcovi nie sú vytvárané zo strany žalovanej 2/ prekážky, aby vstúpil a užíval spoločné nehnuteľnosti. Čo sa týka stráženia objektu a psov, z notárskych zápisníc, ktoré opisovali priebeh návštev žalobcu spoločných nehnuteľností vyplynulo, že uvedené osoby mu vo vstupe nebránili, rovnako psy boli v tom čase zatvorené. Odvolací súd považoval za dôvodné námietky žalovanej 2/ o nutnosti ochrany spoločných nehnuteľností. Z predložených vyjadrení realitných kancelárií a nimi odhadovanej výšky nájomného, v prípade prenájmu spoločných nehnuteľností, ktoré predložili žalobca aj žalovaný 1/ je nesporné, že areál spoločných nehnuteľností je nemalej hodnoty, potom jeho zabezpečenie strážnou službou a psami možno vyhodnotiť ako oprávnené. Odvolací súd, tak dospel k záveru, že zo strany žalovanej 2/ nie je žalobcovi bránené v užívaní spoločných nehnuteľností a rozsudok okresného súdu vo výroku V. potvrdil.

40. Výrokom VII. okresný súd zrušil uznesenie, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie voči žalovanej 2/. Predmetné predbežné opatrenie bolo vydané podľa ustanovení zákona č. 99/1963 Zb.

Občiansky súdny poriadok, ktorý bol základný procesný predpis upravujúci konanie súdu, s účinnosťou od 01.07.2016 bol nahradený novým procesným predpisom a to zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilným sporovým poriadok. Ten nahradil inštitút predbežného opatrenia obdobným inštitútom - neodkladným opatrením.

41. Podľa § 471 ods. 1 CSP predbežné opatrenia nariadené pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa spravujú ustanoveniami tohto zákona o neodkladných opatreniach a zabezpečovacích opatreniach.

42. Podľa § 335 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta alebo zamietá alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje.

43. Konanie v súdnej veci začalo v roku 2012 dorúčením žaloby na súd, počas konania bolo vo výroku VII. okresného súdu uvedeným uznesením nariadené neodkladné opatrenie voči žalovanej 2/, keďže žaloba bola voči nej zamietnutá muselo byť uznesenie o nariadení predbežného opatrenia podľa citovaných ustanovení § 335 ods.1 v spojení s § 471 ods. 1 CSP zrušené. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu vo výroku VII. potvrdil.

44. Výrok IX. rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania medzi žalobcom a žalovanou 2/ zmenil a rozhodol, že žalobca a žalovaná 2/ nemajú voči sebe nárok na náhradu trov tejto časti konania. Odvolací súd podrobil tento výrok odvolaciemu prieskumu, ako výrok závislý od výrokov, ktoré boli napadnuté odvolaním podľa § 379 písm. a) CSP. Vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP z porovnania pomeru ich úspechu v konaní a z ustanovenia § 256 ods. 1 CSP zohľadnenia, kto zavinil čiastočné zastavenie konania. Žalobca si voči žalovanej 2/ uplatnil dva nároky odovzdanie kľúčov a uloženie povinnosti umožniť mu užívanie spoločných nehnuteľností. Žalobu v časti nároku na vydanie kľúčov zobral späť pre správanie žalovanej 2/, ktorá mu ich odovzdala na základe nariadeného predbežného opatrenia, odvolací súd ustáli, že žalobca zobral žalobu v tejto časti späť pre správanie žalovanej 2/, preto žalovaná 2/ procesne zavinila, že súd v tejto časti konanie zastavil, fakticky možno hovoriť o úspechu žalobcu. Žaloba o druhom nároku bola voči žalovanej 2/ zamietnutá, teda žalovaná 2/ bola v tejto časti úspešná. Pri percentuálnom vyjadrení bol úspech žalobcu 50% a úspech žalovanej 50%, t.j. rovnaký, preto si každý z nich znáša svoje trovy a nemajú voči sebe navzájom nárok na ich náhradu.

45. O trovách odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovanou 2/ rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní nebolo ich odvolaniam vyhovené, teda aj v tomto prípade bol pomer ich úspechu a neúspechu rovnaký a žiadnemu z nich nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

46. O trovách celého konania (prvoinštančných aj odvolacích) medzi žalobcom a žalovaným 1/ rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže čiastočne rozsudok okresného súdu zmenil, musel znova rozhodnúť aj o trovách konania, a to podľa pomeru úspechu strán sporu, ktorý sa vzhľadom na výsledok odvolacieho konania zmenil. Žalobca si konaní uplatňoval dva nároky - na nepeňažné plnenie (predloženie listín) a peňažné plnenie (zaplatenie 96.000,- eur). Pre potreby určenia pomeru úspechu v konaní, vychádzal odvolací súd z tohto nároku spolu predstavujú 100%, v časti nepeňažného plnenia, t.j. v časti 50% k celku bol žalobca neúspešný, v časti peňažného plnenia bol úspešný v rozsahu 1 z časti 50%, t.j. 25% k celku. Potom celkovo bol žalobca neúspešný v rozsahu 75 % (50+25), čo je zároveň úspech žalovaného 1/, ten bol potom neúspešný v rozsahu 25% (100-75) a jeho čistý úspech v konaní predstavuje 50 % (75-25), v ktorom rozsahu mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania.

47. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)